

Publicerad 2014-12-11 03:00 av Connie

Förtvivlan

I förtvivlan vänder jag ansikten mot himlen, för att be till dig. Du som välsignar. Till natten Gud, fastän klockan närmar sig 03:00 har jag bara fått till ett par böner, är inte det tillräckligt nog? Likgiltigt upptar du leendets mask. Jag famlar blint, mina ögon fladdrar i nattens svarta fångstnät.

Om jag pratar med Gud, så ber jag. Om han pratar till mig, är jag schizofren! Och nu håller mina fötter på att sjunka ner i himlens gigantiska duntäcke och hotar att kväva mig till döds. Och detta medan han ser på! Ska sanningen fram Gud, förstår jag inte vitsen med det!

Du tror dig vara ensam herre på täppan Gud. Men det är faktiskt du som förflyttar dig i mina fotspår. Jag har hela tiden varit före dig för att röja vägen och jämna till marken för dig!. Och nu är jag faktiskt trött på den här kurragömmaleken, jag står inte ut längre!

Jag har väntat på dig in i det sista! Var är dina mirakel, har de tippat över jordens kant? På lediga stunder plåstrar jag om illusionen. Men tillförsikten är en illusion som murar igen min dörr. Din förtröstan har blivit en grå hud på en galge.

Din kärlek har förvandlats till en picknick i det gröna. Du verkar tappa greppet i trängda lägen? I så fall bör du nog förnya dig om du ska ha en chans hos mig. Ta ditt besökskort och strimla det. Det gäller inte mer.

Himmel och helvete har bytt plats!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Connie med Poeter.se id #17202 innehar upphovsrätten